

Ardani

Samander

Nifkarinia

Caviadagboek van

De Grote Cavia

Een jaar lang cavia's!

Fiorina

Orea

Ofra

Zelia

Thimor

Thymbra

Waldamar

Fyodor

Pirika

Bonita

Amber

Iggy

Vittorio

Hoe is om cavia's te hebben? En wat maak je allemaal mee als je cavia's hebt? In dit caviadagboek kun je meelezen en meeleven met de cavia's van De Grote cavia. Een heel jaar lang hield De Grote Cavia bij wat er zoal gebeurde met de cavia's.

Het caviadagboek is een mengeling van grappige verhalen, cavia-avonturen, bepeinzingen over cavia's, en informatie over cavia's. Als je niks van cavia's afweet zul je mogelijk verbaasd zijn wat er allemaal over cavia's te vertellen valt! Als je al een caviabaasje of cavialiefhebber bent, zul je veel herkenning vinden in dit caviadagboek.

Dit caviadagboek is uniek en de eerste ter wereld in zijn soort.

ISBN 978-94-6260-288-5

Nora

Leyon

Fenna

Caviadagboek

van

De Grote Cavia

ISBN 978-94-6260-288-5
© 2020 De Grote Cavia
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.degrotecavia.nl
Omslagontwerp/bewerking: De Grote Cavia
Omslagfotos: ©De Grote Cavia
Auteur: De Grote Cavia

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets zo leuk als het geluid van etende cavia's, niets zo fijn als het aangezicht van slapende cavia's, en niets zo gezellig als een cavia op schoot.

De hoofdrolspelers in dit caviadagboek:

Amber

Amber komt uit een cavia-opvang. Ze was vrij groot toen ze bij mij kwam, maar naarmate ze ouder wordt, krimpt ze. Ze wordt echt een heel klein caviaatje. Maar ze heeft wel een geluid als een scheepstoeter! Ze heeft mij aangeleerd om haar komkommer te geven als ze begint te ‘scheepstoeteren’ en denk maar niet dat je dat kunt negeren, want het is ontzettend luid!

Ardani

Ardani kwam uit de opvang. Hij ziet er schitterend uit, maar is erg nerveus en opgewonden. Hij is ook heel actief, dus hij kan de hele dag bezig zijn zonder moe te worden.

Bonita

Bonita had niet veel ervaring met cavia's toen ze bij Amber en Iggy kwam wonen. Amber en Iggy zijn dan ook haar surrogaatouders. Ze zoekt altijd steun en hulp bij hen als ze iets eng vindt.

Doy

Doy komt uit een cavia-opvang. Hij werd weggedaan door zijn vorige baasje toen hij al vijf jaar oud was. Doy is een vrolijke, ondernemende cavia die ook nog eens heel slim is.

Eneas

Eneas komt uit een cavia-opvang. Hij werd weggedaan door zijn vorige baasje toen hij al oud was. Eneas is een dikke, mollige, sullige beer die alles goed vindt. Het liefste ligt hij wat te soezen in het hooi!

Fenna

Fenna komt bij een particulier vandaan. Ze heeft haar moeder — of andere cavia's — nooit gekend en daarom weet ze niet hoe ze met andere cavia's om moet gaan.

Fiorina

Fiorina komt uit de dierenwinkel. Zij kwam als vriendinnetje voor Eneas. Ze woonde heel knus samen met hem, tot hij helaas stierf. Daarna kwam ze bij Iggy, Amber en Bonita wonen.

Fyodor

Fyodor kwam uit de opvang. Hij viel me op door zijn aparte uiterlijk; een soor masker op zijn hoofd. Fyodor heeft hier de tijd van zijn leven, want hij mag hier net zo vaak en net zo lang rennen als hij maar wil en dat doet hij graag.

Gileon

Gileon kwam uit een cavia-opvang. Naar hem zijn De Gileon Cavia en De Gileon Prijs vernoemd; een jaarlijkse prijs die tien jaar lang werd uitgereikt aan cavia-opvangen door De Grote Cavia. Dit om de cavia-opvangen een hart onder de riem te steken en in het zonnetje te zetten. Zij verrichten hun werk namelijk voornamelijk vrijwillig en zonder subsidies.

Iggy

Iggy komt bij een fokker vandaan. Hij is altijd al een lange, slungelige cavia geweest. Erg slim, ondernemend, nieuwsgierig, maar ook bedaard en kalm.

Leyon

Leyon kwam hier samen met Thymbra en Ofra. Alle drie uit de opvang. Leyons vorige baas had niet goed voor hem gezorgd en daardoor was zijn vacht zo gaan klitten en vervuilen dat het onder

narcose verwijderd moest worden. Daarom is hij erg gevoelig met zijn huid en vind hij aangeraakt worden niet prettig.

Nifkarinia

Nifkarinia komt uit de dierenwinkel waarvan ik de eigenaar ken en die zorgvuldig omgaat met de dieren. Ik noem haar vaak Nif of Niffie. Als je haar oppakt, dan begint ze te gillen en spreid ze haar poten. Dan ligt ze dus als een soort zwemmer op het droge op je hand. Dat is nogal lachwekkend, maar het stoort haar niet in het minst dat je lacht, want ze doet het de volgende keer gewoon weer.

Nora

Nora komt bij een vriend van mij vandaan die een groepje cavia's had. Hij dacht dat het vijf beren waren, maar het bleken vier beren en één zeugje te zijn. Dat zeugje was Nora. Omdat hij haar niet kon houden omdat ze al een keer zwanger was geweest, en omdat iedereen constant ruzie maakte om haar, kwam ze bij mij wonen.

Ofra

Ofra kwam hier samen met Leyon en Thymbra. Alle drie uit de opvang. Ofra kon niet herplaatst worden omdat ze altijd al blaasproblemen had gehad. Daarom kwam ze bij mij.

Orea

Orea komt uit de dierenwinkel. Ze is een van de grootste cavia's die ik ooit heb gehad. Haar karakter kun je het beste omschrijven als niet bestaand, haha! Dat is natuurlijk niet helemaal waar, maar aangezien ze alleen maar van eten en slapen hield en haar leven lang niks anders heeft gedaan, was er eigenlijk weinig met haar te beleven.

Pirika

Pirika komt uit de dierenwinkel. Dat is een dierenwinkel waarvan

ik de eigenaar ken en die zorgvuldig omgaat met de dieren. Pirika zat in de dierenwinkel en ging tegen het glas opstaan toen ze mij zag. Ik zei: 'Hallo!' en toen zei zij: 'Whiep!' Daar moest ik om lachen en toen zei zij: 'Prt prt prt!' En toen was ik verkocht!

Samander

Samander kwam uit de opvang. Hij was toen vijf jaar oud en had zijn leven lang alleen gezeten. Cavia's zijn groepsdieren, dus dat was geen leuk leven. Gelukkig kon hij hier wat van de verloren tijd inhalen.

Thimor

Thimor komt bij een fokker vandaan. Ik kreeg hem toen hij zes weken oud was. Hij is echt zo'n bolle, stevige, mollige cavia. Hij heeft vanaf zijn tweede allerhande gezondheidsklachten, maar daar laat hij zich niet door uit het veld slaan. Hij is altijd opgewekt!

Thymbra

Thymbra kwam hier samen met Leyon en Ofra. Alle drie uit de opvang. Thymbra woonde samen met Ofra in de opvang en die moesten ook samen blijven wonen. Het probleem was echter dat Ofra niet herplaatst kon worden door haar geschiedenis van blaasproblemen. Daarom kwamen ze bij mij.

Vittorio

Vittorio komt bij een cavia-opvang vandaan. Ik vond het zo leuk omdat hij een zilveragouti is, en die had ik niet meer gehad sinds ik er als kind eentje had gehad. Vittorio is een heel aparte cavia, die er allerlei bijzondere gewoonten op nahoudt!

Waldamar

Waldamar komt bij een cavia-opvang vandaan. Hij zag er nogal woest uit, met wild uitstaande haren, maar in de loop der tijd heeft

hij die wilde haren verloren, haha! Maar ook vroeger was hij al een heel lieve, zachtaardige cavia.

Zelia

Zelia kwam uit de opvang, en is een heel lieve, heel rustige cavia. Eigenlijk hoor je haar nooit. Maar ze kan eten als een paard!

Januari

1 januari

Gelukkig Nieuwjaar!

En het is een gelukkig Nieuwjaar, want het wonder is geschied:
Thimor staat!

Ik heb inmiddels al heel wat dierenartsen gezien met Thimor.
Niemand echter wist een oplossing.

Thimor komt van een fokker vandaan en toen hij nog jong was, was er niets aan de hand, maar toen hij een jaar of drie was, kreeg hij last van zijn achterhand. Zijn kont en achterpoten werden dunner en dat was een vreemd contrast met zijn dikke voorlijf.

Thimor is altijd een forse cavia geweest; zo'n 1500 gram en een echte dikke, bolle, stevige beer. Tot hij last kreeg van z'n achterhand. Op een bepaald moment kon hij niet eens meer lopen; z'n achterpoten sleepten dan maar wat over de grond. En hij lag alleen nog maar. Het kostte hem veel moeite om overeind te komen en daarom lag hij steeds maar op dezelfde plek. Hij was dan helemaal nat en als ik hem optilde, hing alles er maar zielig bij; z'n poten, maar ook z'n lijfje. Het was net of het hem allemaal te veel inspanning kostte.

En hij was ook niet meer zo vrolijk. Het ging op een gegeven moment zó slecht dat ik me afvroeg of hij nog wel een leuk leven had... Alleen maar kunnen liggen en dan nog in je eigen plas omdat je niet meer overeind kunt komen... Nee, niet een leuk leven.

Maar moest ik hem dan in laten slapen?

Dan zag ik hem smullen van gras en dan dacht: nee, toch maar niet.

Maar moet hij dan zo doorleven?

Maar als ik hem dan oppakte en ik voelde dat zijn buik kletsnat was, dan dacht ik: dat is ook geen leven...

Maar dan zag ik Zelia die hem poetste en dan dacht ik: ik wil het haar ook niet aandoen... Want ze konden het zo goed met elkaar vinden. Maar als ik hem dan hoorde piepen omdat zij op hem stond en hij niet weg kon komen, dan... En zo schommelde ik heen en weer, heen en weer in mijn gedachten. Wel of niet in laten slapen?

Intussen ging ik van dierenarts naar dierenarts, maar niemand kon helpen. Of ze wisten niet eens dat een cavia last kon hebben van z'n gewrichten of ze zeiden dat ik maar Carprofen of Metacam moest geven. Maar dat zijn pijnstillers en ontstekingsremmers en hoewel hij dat al een aantal maanden krijgt, gaat het alleen maar slechter. Ik meende, gezien zijn klachten dat hij artritis of artrose had maar de laatste dierenarts zei dat zoiets niet voorkwam bij cavia's. Alsof een cavia geen zoogdier is! En dus ook zo in elkaar zit als een zoogdier en dus ook de dingen kan krijgen die een zoogdier heeft. Als je botten hebt, kan je die breken, of je nu hond, mens of cavia bent, dus waarom zou een cavia geen artrose kunnen krijgen als honden en mensen dat wel kunnen krijgen?

Toen ik ten einde raad was, herinnerde ik me opeens dat kruiden een mogelijkheid zijn. Tenslotte worden er medicijnen gemaakt van planten en bomen uit de natuur. Zou dat iets zijn? Dus ik ging op onderzoek uit (ik volgde er zelfs een cursus voor!) en ontdekte toen kruiden tegen artritis en artrose, voor opbouw van het kraakbeen en voor versterking van de spieren. Ik bestelde alles en gaf het hem. En nu, na drie weken, is het wonder geschied: Thimor kan weer op z'n achterpoten staan en komt helemaal zelf overeind! En niet alleen hij is vrolijker, maar ik ook!

2 januari

Wat zeg je?

En nog een wonder! Ik hoorde namelijk een beer een langgerekt 'brrrrrr!' uitten. Dat doen beren als ze zeugjes leuk vinden. Ik kende echter het geluid niet; ik wist niet welke beer het was. Ik kan mijn cavia's namelijk herkennen aan hun stemgeluid. Ze klinken allemaal anders. Doy heeft een nogal opgewonden 'prt prt!', terwijl dat van Nora nogal klagelijk klinkt. En de langgerekte whiep van Amber als ze komkommer wil, klinkt anders de whiep van Fenna als zij komkommer wil.

Kortom: cavia's klinken anders. Sommige cavia's zeggen echter nooit iets en als die opeens wel iets zeggen, ben ik heel verbaasd. Zo ook gisteren. Want die beer wiens stemgeluid ik niet kende, was Thimor. Hij stond fier rechtop in z'n huisje en brrrrr'de naar Zelia. Vervolgens liep/strompelde hij naar buiten en zei: 'Prt prt prt!' Nee, maar! Hij heeft nog nooit iets gezegd, z'n hele leven lang niet. Ook niet toen hij klein was. Dit is de allereerste keer. Dat deed me wel goed, dat hij 'prt prt prt' zei! Want dat zeggen cavia's alleen maar als ze zich prettig voelen.

3 januari **Dikke pret**

De loopplank ligt uit voor Waldamar en Nora. Nora is bronstig, dus het is dikke pret. Voor Waldamar dan. Wordt hij er normaalgesproken door één opgetrokken wenkbrauw van haar kant van weerhouden om ook maar iets te doen wat haar niet zint, zoals aan haar komen, nu ze bronstig is, gaan alle remmen los en boeit het hem niets dat ze sputtert, piept, gilt en snauwt. Vol overgave zit hij haar achterna en jaagt haar op. Nergens is ze veilig; niet in de nachthokjes, niet op de loopplank, niet buiten onder een van de hokjes die daar staan (op de grond want een deel van de kamer is hun ren) en ook niet in de baal hooi die in de hoek ligt.

Ik kan me zo indenken wat hun conversatie is.

'Ga weg!' schreeuwt ze.

'Maar je ruikt zo lekker!' roept hij dan.

Het lijkt op het eerste gezicht alsof het niets met mensen van doen heeft, maar vrouwen dragen tenslotte parfum en mannen lopen daar snuffelend achteraan. En zowel mensen als cavia's zijn zoogdieren. Maar bij beide soorten gaat het weleens mis; dan accepteert de man geen 'nee' en dringt hij zich aan de vrouw op, soms met afgrijpselijke resultaten tot gevolg.

Wellicht lijkt het alsof dat voor cavia's niet geldt. Want hoe

kunnen beren zeugen misbruiken en aanranden of mogelijk zelfs verkrachten? Toch gebeurt dat weleens en dan met name als de zeug niet weg kan komen.

Normaalgesproken zal de beer proberen bij de zeug in de gunst te komen. Wil dat niet en wordt hij daarom vreselijk opdringerig, dan kan de zeug als laatste redmiddel gewoon hard weggrennen.

Maar als ze in een klein hok zitten, kan de zeug geen kant op. Ik was een keer bij een fokker op bezoek die een beer en een zeug liet zien die in een hok zaten ter grootte van twee A4'tjes. Véél te klein dus. De beer probeerde constant de zeug te dekken die heftig protesteerde. De fokker zei dat ze per se een nest van die twee wilde en dat ze daarom de zeug geen uitweg had gelaten. Omdat ze op elkaars lip zaten en de zeug uiteindelijk uitgeput zou raken, zou ze dan toch gedekt worden, ook al wilde ze niet. Want die twee cavia's van haar voldeden aan de Standaard. Dat is een rasstandaard; een boekwerk waarin beschreven staat hoe de ideale cavia eruit moet zien. Dat is onderverdeeld per ras. Als je twee raszuivere cavia's hebt, dan krijg je daarvan dus raszuiver nageslacht, en die kan je dan verkopen of je kunt ermee showen op caviashows. Veel fokkers zijn goed voor hun dieren, maar sommige hebben rare ideeën erover. Cavia's te klein huisvesten is daar één van. Een zeug uitgeput laten raken zodat ze uiteindelijk tegen haar zin in gedekt wordt een ander.

Dergelijke dingen willen er bij mij niet in. Je hoeft je alleen maar in te denken hoe jij het zou vinden om tegen je zin en wil in zwanger te raken van iemand die je niet mag. Dat wel je dier laten overkomen, alleen maar omdat het aan de Standaard voldoet... nee. Nee, nee, nee!

Gelukkig hoeft Nora zich daar geen zorgen over te maken. Ook al luistert Waldamar niet meer naar haar opgetrokken wenkbrauw, ze heeft ruimte te over om weg te komen als ze Waldamar echt zat is. 'Ah, toe nou!' roept Waldamar nog, maar hij ziet alleen maar haar achterpootjes en haar kont, die steeds kleiner worden. Ze heeft de

ren verlaten en gaat nu de kamer in. Ik heb er geen afscheiding tussen dus ze kunnen gewoon vanaf dat deel de rest van de kamer in. Dat doen ze vrijwel nooit want hun eigen deel is veel leuker; daar ligt immers hooi en daar staan allerhande nachthokjes. En daar ook staan de bakjes met voer. Niet dat ze alles niet in hun eigen hokken hebben, maar dat hebben ze ook in de ren. Maar nu heeft Nora die verlaten en rent de kamer in. Vanaf de andere kant van de kamer steekt ze haar tong uit: ‘Baas over eigen buik! Lekker puh!’

4 januari

Epilepsieaanval

Thimor heeft een epilepsieaanval gehad. Ik dacht eerst dat het een hersenbloeding was omdat het er in het begin zo uitzag. Ik heb diverse cavia's gehad die een hersenbloeding kregen.

Ik hoorde gepiep en het hield aan dus ik ging kijken bij Thimor en Zelia. Soms ligt Zelia verkeerd en dan doet dat Thimor pijn. Maar dit keer bewoog hij heel raar; hij draaide z'n hele lijf en dan z'n kop in de tegenovergestelde richting en strekte z'n poten net alsof hij zich heel erg uitrekte. Het was net of hij geen controle over z'n lichaam meer had en z'n spieren zich naar alle kanten bewogen. Z'n bek ging open en dicht. Hij kromde z'n ruggengraat en bolde hem dan. Trok z'n poten helemaal in en strekte en boog ze dan. Het zag er erg eng uit.

Ik tilde hem op en zette hem op mijn borst en aaide hem. Het zag er net uit of hij doodging. Cavia's die doodgaan, kunnen ook van dat soort ongecontroleerde bewegingen maken.

Na een paar tiental seconden werd het echter minder. Ik zette hem in het hok, maar bleef hem met mijn handen vasthouden. Even later stond hij op en liep weg. Hij keek me verwonderd aan en begon te hijgen.

Dat was een grote schrik! Zowel voor Thimor als voor mij. En ik ben heel blij dat ik ben gaan kijken zodat ik het zag. Want als je er niet

bij bent als het gebeurt, mis je het en daarna is er niets meer te zien. Ik heb hem meteen Dexoral gegeven; een medicijn dat ik voorgeschreven kreeg door mijn vorige dierenarts bij cavia Amador die regelmatig epilepsieaanvallen had.

5 januari

Wie moet je geloven?

De dierenarts dacht niet dat het epilepsie was, want een cavia met epilepsie... daar had hij nog nooit van gehoord. Zucht. Ik wéét namelijk dat cavia's het wel kunnen krijgen. Mijn oude dierenarts heeft me destijds medicijnen gegeven voor Amador die epilepsie had en dat werkte. Maar die dierenarts is er helaas mee gestopt... Mijn huidige dierenarts belde Utrecht om te vragen om meer informatie. Hij kreeg als antwoord dat zolang de dierenarts de aanval niet gezien heeft, niet vastgesteld kan worden dat het inderdaad epilepsie is. Dat begrijp ik niet, want hoewel ik geen dierenarts ben, heb ik eerder een cavia met epilepsie gehad en ken ik diverse mensen die cavia's hebben met epilepsie. En ik ken het ook bij mensen; ik heb diverse aanvallen bij mensen gezien. Dat maakt me dan geen arts, maar wel iemand die het kan herkennen. Ik weet dat aanvallen heel erg kunnen verschillen, maar Thimor heeft alle kenmerken van een aanval.

Enfin, ik moest dan maar Thimor brengen zodat hij onderzocht kon worden. Waarom, vroeg ik me af, want als hij geen aanval heeft, is er niets te zien. Bij een hersenbloeding raakt de cavia soms deels verlamd, zodat je dan ook na de aanval nog iets kunt vaststellen, maar bij een cavia met epilepsie zie je na de aanval niets meer. Direct na de aanval nog wel, maar na een paar minuutjes zie je er niets meer van.

Utrecht zei vervolgens ook dat Dexoral niet het medicijn was om te geven bij een epilepsieaanval. Het medicijn had dus geen nut. Dat vind ik ook zo vervelend: als twee dierenartsen elkaar tegenspreken.

De een zegt dat Dexoral wel werkt, de ander niet. Wie moet ik dan geloven?

6 januari

En zijn buik is los!

Arme Thiempie... Vanaf jonge leeftijd heeft hij al kwalen. Zijn achterhand wilde niet, zijn poten slungelden maar wat, zijn anaalzak heeft het opgegeven waardoor de keutels er niet mooi één voor één uitkomen maar in een samengeklonterde prop en hij heeft ook een blind oog. Dat laatste is nog de minste van de problemen. En dat van die anaalzak... daar kan je ook mee leven. Ik druk iedere dag z'n klont eruit en snijdt het dan in reepjes. Die reepjes rol ik heen en weer (met een werktuig, niet met mijn blote vingers want nachtkeutels stinken verschrikkelijk!) en dan voer ik ze hem. Als je ziet hoe gretig Thimor dat opeet, dan zou je kunnen denken dat het het meest heerlijke taartje in de wereld is! Maar dat is het natuurlijk niet; het is geen taartje. Het is wel het meest heerlijke voor hem want zonder die nachtkeutels kan hij z'n voer niet goed verteren en krijgt hij een vitamine B-tekort. Iedere cavia eet namelijk z'n eigen nachtkeutels op en zieke cavia's eten vaak de nachtkeutels van gezonde cavia's.

En dan gisteren ook nog zo'n aanval... Het zat hem niet mee.

Maar nu gaat het dan eindelijk eens beter met Thimor! Want moest hij zich voorheen voortstlepen op zijn voorlijf en voorpoten, nu zag ik dat zijn buik los is gekomen van de grond! Wat geweldig om dat te zien!

7 januari

Vitamine B

Ik heb verder gezocht voor een medicijn tegen Thimors aanvallen

en nu heb ik ontdekt dat vitamine B heel goed is voor de zenuwen. Vitamine B voedt ze en helpt ze herstellen. Dus nu geef ik hem dat maar in de hoop dat het de aanvallen voorkomt. Zeker omdat de dierenarts en Utrecht ook niet weten wat ze ermee aan moeten. Aan Thimor zie je in ieder geval niets; hij zit lekker te eten en het lopen gaat steeds beter!

8 januari

Eneas overleden

Eneas is overleden. Hij kwam uit de opvang omdat niemand hem meer wilde hebben omdat hij te oud was. Hier is hij gecastreerd en hij kreeg een vriendinnetje. Hij kwam echter erg slecht uit de operatie voor de castratie. Hij had ondertemperatuur, hij wilde niet eten en niet drinken en hij zat met z'n haren wijduit in een hoekje. Daarom moest hij langer bij de dierenarts blijven. Uiteindelijk ben ik erheen gegaan met eten en drinken en spuitjes zodat ik hem kon voeren. Daar knapte hij van op. Ik had hem in een warme doek gewikkeld, op schoot genomen en ik bleef tegen hem praten en hem stimuleren door hem te aaien. Uiteindelijk wilde hij gelukkig wat water drinken en daarna wilde hij ook eten. Zo heb ik hem erbovenop gekregen, maar wat een toestand! De dierenarts zei dat het waarschijnlijk een combinatie van zijn gewicht en karakter was. Hij was namelijk erg groot en bovendien had hij een nogal sullig karakter. Hij was absoluut geen vechter, maar liet het allemaal maar over zich heen komen.

Dus toen bleek dat hij een blaassteen had, wilde ik het liefst niet opereren. De dierenarts zei dat de steen op een heel lastige plek zat en het niet zeker was dat het met opereren goed zou komen. Ik heb toen het kruid stenenbreker gegeven, en dat hielp want de blaassteen was de helft kleiner geworden. Echter, hij kreeg een abces in z'n mond waardoor hij niet meer at. Ik heb hem twee weken gevoerd. Daarna kreeg hij een opgezwollen piemeltje. De

dierenarts dacht dat er een blaassteen klem zat. Ze heeft toen een blaaspoeling gedaan. Maar daarna kreeg hij een ontstoken piemeltje. Hij zat al wekenlang aan de antibiotica (en hij kreeg drie verschillende pijnstillers) en daarom was de enige oplossing toen alsnog een operatie.

Maar toen bleek dat de blaassteen inderdaad op een dermate lastige plek zat, dat ze hem er niet uitkregen. En het bleek dat de ontsteking niet alleen in zijn piemeltje maar ook in zijn hele blaas zat. Hij heeft de operatie helaas niet overleefd.

Ik was er kapot van... Die lieve, bolle Eneas...

Zijn laatste weken heeft hij meer op schoot doorgebracht dan in zijn kooi, maar hij vond het altijd heel knus om op schoot in een warm doekje gewikkeld te zitten en al dat geaai vond hij ook heel prettig. Het is raar dat die herinneringen, aan dat op schoot zitten, wat hij zo prettig vond, goede herinneringen zijn, terwijl het tegelijkertijd nare herinneringen zijn omdat hij toen ziek was.

Lieve, bolle Eneas...

9 januari

Nu is Doy alleen...

Toen Doy en Eneas hier kwamen, zaten ze samen. Dat zaten ze al hun leven lang, of in ieder geval jarenlang, want Doy was vijf en Eneas vier. Ze waren van opvang naar opvang gegaan... Het waren twee beren en hoewel beren het samen op andere plekken prima doen, wil het bij nooit. Bij mij gaan beren altijd vechten. Medewerkers van cavia-opvangen of ex-baasjes kunnen bij hoog en bij laag volhouden dat de beren bij hun niet vechten en ook nog nooit gevochten hebben en dat ze prima, heel goed, uitstekend, samen kunnen wonen, maar zodra ze hier zijn, gaat het mis.

Dat ligt waarschijnlijk aan het feit dat ik ook nog andere cavia's